СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIII. Ч. 217. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 13-го ЛИСТОПАДА 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 13, 1986 No. 217. VOL. XCIII.

Відбулися Загальні збори УСЦАК

Учасники Загальних зборів УСЦАК на Союзівці.

Союзівка (О.Т.). — Тут в залі головного будинку відбулися чергові Загальні збори Української Спортової Централі Америки і Канади. (УСЦАК), в яких активними учасниками були понад 20 делеґатів, що і репрезентували: УСВТ „Ч. Січ", Нюарк, УСО „Тризуб" Філядельфія, УСТ „Черник" Дітройт, УСК Ню Йорк, К.У. СУМ-А, КЛК, УАСТ Рочестер і СК СУМ-А „Крилаті" Йонкерс.

Збори відкрив голова Роман Куціль, який подав порядок дня та перевів вибір Президії, до якої ввійшли: Мирон Стебельський, голова, і М. Шміґель, секретар. Після вшанування однохвилинною мовчанкою померших членів та поляглих воїнів Листопадового Зриву, відбувся вибір Номінаційної комісії в складі: Ярослав Козак, Ярослав Петрик, Теодор Щеслюк, Володимир Кізима, інж. Роман Ракочий, і Омелян Твардовський. Після відчитання і прийняття протоколу з попередніх зборів, відбулося звітування уступаючих референтів, ланкових, голови УСЦАК-Схід та голови УСЦАК.

Першим звітував голова УСЦАК-Схід М. Стебельський, який подав вичерпні факти з досить успішної діяльности тієї найбільш активної делеґатури, на терені якої відбувалися популярні Ігрища Молоді, плавацькі, відбиванкові, тенісові і ґолфові змагання. Згадав звітодавець теж і про недотягнення, деякий брак співпраці і участи у згаданих ігрищах та турнірах окремих організацій і особливо спортовців Пласту. Слідували звіти ланкових, фінансового секретаря, пресового і голови Р. Куціля.

За неприсутнього ланкового відбиванки, основніші факти із своїх дописів подав пресовий референт О. Твардовський. У звітовому часі

(Закінчення на стор. 3)

АНСАМБЛЬ ЧУПЛЯКА НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДО СХОДУ ЗСА

Джерзі Сити, Н. Дж. (тел.) — Після надзвичайно вдалих виступів в західній Канаді — Вінніпезі, Йорктоні, Саскатуні і Едмонтоні, танцювальний ансамбль Степана Чупляка вступив на американську землю у вівторок, 11-го листопада ц.р. в Чикаґо.

Виступ ансамблю в Едмонтоні вшанував своєю присутністю голова СКВУ Петро Саварин, а приймали танцюристів в цій столиці українського народного танку члени трьох відомих ансамблів — „Думки", „Шумки" і „Іскри".

Не зважаючи на виступи в будні дні, українська публіка так своєю фреквенцією як і теплотою та ентузіязмом справді гарно вітає ансамбль з Англії.

Після виступів в Дітройті і Клівленді в середу і четвер, ансамбль загостить до Нюарку в п'ятницю, 14-го листопада, а відтак виступить у Філядельфії, Ню Йорку, на Союзівці, закінчуючи своє перебування на сході ЗСА виступом в Пассейку у вівторок, 18-го листопада.

Д. Дікур перевибраний на другу каденцію

Едмонтон, Альта. — Дотеперішній посадник міста Едмонтон, Лаврентій Дікур, знову перевибраний на посадника на трирічну каденцію. У виборах, які відбулися в понеділок, 20-го жовтня, Л. Дікур отримав два рази стільки голосів, як його найближчий опонент, Бак Олсен.

Лаврентій Дікур є сином довголітнього посла до федерального парляменту, а пізніше судді Івана Дікура. Він народився і виростав у Веґревіллі, Альберта. Правничі студії закінчив в Едмонтоні. Від молодих років був активний в канадському громадському та політичному житті. Більше як 20 років працював для розвитку багатокультурности в Едмонтоні, в Альберті та взагалі в цілій Канаді.

В 1983 році був вперше вибраний мейором Едмонтону і виявив себе на тому становищі добрим адміністратором.

Матіне в Ірвінґтоні пройшло з успіхом

Ірвінгтон, Н. Дж. — В неділю, 9-го листопада ц.р., 28-ий Відділ СУА влаштував тут в Українському Народному Домі дуже вдалу імпрезу, яка стягнула багато культурної публіки.

Читала свої твори в більшости присвячені осіні, поетеса Діма, Дарія Гординська-Каранович читала про „Музичний Львів", а тема д-р Лесі Кисілевської-Ткач була „Людина в творах Ліни Костенко".

Молода бандуристка Оля Ходоба грала між точками на бандурі і співала народні пісні. Програмою вела, з питомим їй гумором, Таїса Богданська.

Весь дохід з імпрези призначено на Український Музей в Ню Йорку.

СССР ПРИЙНЯВ ЗАКОН ПРО ЕМІҐРАЦІЮ

Москва. — З 1-го січня 1987 року в Совєтському Союзі вступить в дію закон про еміґрацію.

В історії Совєтського Союзу це перший законодавчий акт, який регулює еміґрацію і встановлює її правила. Однак совєтські громадяни, з якими розмовляли американські репортери, не покладають великих надій на новий закон. На їх думку, цей закон не полегшить виїзд для тих, хто намагається залишити країну. Він лише надасть сили закону тим неписаним правилам, які існували досі і дозволяли совєтським властям позбавляти права на еміграцію всіх, кого вони вважали за потрібне не випускати з країни.

В законі сказано, що при розгляді просьби про виїзд буде братися до уваги „з'єднання членів однієї родини, зустріч з близькими родичами, одруження, відвідання тяжко хворих родичів, відвідання могил близьких родичів, вирішення спадкових справ та інші серйозні причини".

В законі сказано також, що під увагу будуть братися лише просьби з запрошеннями від близьких родичів, які живуть за кордоном, тобто від чоловіка або жінки, батька або матері, сина або дочки, брата або сестри. В законі названі дев'ять головних причин, згідно з якими бажаючі еміґрувати дістануть відмову. Серед них є такі: якщо бажаючий еміґрувати був знайомий з державними таємницями або, як сказано в законі „є інші причини, зв'язані з державною безпекою"; якщо еміґрація відіб'ється на основних правах і інтересах інших совєтських громадян; якщо той, хто подав просьбу на еміґрацію, не виконав зобов'язання щодо держави або якихось організацій; якщо проти того, хто подав просьбу, є обвинувачення в кримінальних злочинах або якщо той, хто добивається виїзду, перекрутив факти в поданих на еміґрацію документах; якщо людина, яка післала з-за кордону запрошення, порушила, покидаючи Совєтський Союз, певні закони і правила.

Як зауважує газета „Ню Йорк Таймс", цей пункт спрямований проти запрошень від тих, хто залишився за кордоном під час відряджень і туристичних поїздок. В праві на еміґрацію будуть відмовляти, як сказано в законі, „в інтересах забезпечення захисту соціяльного порядку, здоров'я або моралі населення". Всі ці пункти совєтські власті можуть трактувати, як їм захочеться.

В розмові з американськими репортерами, ті, кому уже багато років відмовляють видати дозвіл на виїзд, говорили, що закон буде застосовуватися для того, щоб ще більше зменшити еміґрацію і створити нові перешкоди на шляху тих, хто хоче виїхати з країни. „Цей закон все ще не надає нам основних прав — права вибирати, де жити, і права вирішувати, кого ми вважаємо близькими людьми", — сказав американському репортерові московський біохемік Валерій Сойфер.

Західні спостерігачі вважають, що новий закон потрібний совєтському урядові, щоб угамувати хвилю критики про порушення в Совєтському Союзі основних прав людини, в тому числі і права на еміґрацію.

РОЛЯ СИРІЇ НЕЯСНА У ЗВІЛЬНЕННІ ЗАКЛАДНИКІВ

Париж. — Терористи в Ливані знову звільнили двох французів, заклaдників на протязі довгих місяців, і передали їх в руки Сирії, яка звільнила силою придержуваних і віддала їх з великим пропаґандивним розголосом в руки французьких властей. Звільнені французи, 84-річний Каміль Сонтаґ і 54-річний Марсель Кударі, прибули у вівторок, 11-го листопада ц.р. до Парижу. Вони знаходились в руках терористичної організації, яка називає себе „революційною справедливістю" і яка, правдоподібно, підпорядковується сирійському військовому командуванні.

У зв'язку із звільненням двох закладників (справа звільнення інших трьох кажуть є у процесі полагодження), знову кинула тінь підозріння на Сирію, яка офіційно категорично відмовляється від спілкування з терористами, але з другої сторони має на них великий вплив і її інтервенція майже все закінчується успішним результатом, тобто звільненням закладників.

Прем'єр-міністер Франції Жак Шірак й інші члени уряду, а також пересічні французи вийшли на летовище, щоб привітати своїх земляків, які довгі місяці жили в атмосфері страху і безнадії. Шірак заявив кореспондентам, що Франція безпосередньо не веде жадних переговорів з терористами, тим більше із захоплювачами невинних людей, але засоби масової інформації довідалися з інших джерел, що уряд Шірака погодився заплатити Іранові задовження в сумі біля 400 мільйонів долярів, які Франція була винна урядові шаха Мохаммеда Паглеві, який від 1979 року не є більше при владі. Франція, очевидно, заперечує, що вона викупляє своїх закладників з рук терористів, а в доказ цього Шірак навів постанову Франції про те, що вона долучилася до обмежених санкцій держав Европейської економічної спільноти проти Сирії, яка, мовляв, замішана в терористичну міжнародну діяльність.

З другої сторони Франція не порозумівшись з іншими европейськими державами, вела на протязі двох останніх тижнів пожвавлену дипломатичну діяльність з Сирією і Іраном, шукаючи шляхів для поправи дипломатичних і торговельних зв'язків з цими країнами, які без сумніву мають найбільший вплив на терористичну діяльність різних груп, в першу чергу ливанських мусулманів-шіїтів і деяких відламків Палестинської Визвольної Організації. Міністер закордонних справ Франції Джін-Бернард Реймон заявив, що Франція шукає шляхів звільнення своїх громадян і в цьому немає нічого злого. Подібну заяву склав речник міністерства закордонних справ Сирії, кажучи, що ми привітаємо в себе кожного хто має приятельські наміри супроти Сирії, а на ворожу атаку відповідатимемо нашою холодною поставою.

Політичні спостерігачі звертають увагу, що французькі заходи в Сирії розпочались тоді, як в Парижі довідались про доставу запасних частин до американської зброї для Ірану Урядом ЗСА, в заміну за закладників і висилку офіційної делеґації ЗСА до Теграну на чолі з колишнім державним високим речником Адміністрації президента Роналда Реґена.

Курінь „Верховинки" влаштовує вечір, присвячений К. Зарицькій-Сороці

Ню Йорк. — Пластовий курінь „Верховинки" влаштовує вечір присвячений Катерині Зарицькій-Сороці, який відбудеться в суботу, 22-го листопада ц.р., о год. 4-ій по полудні, тут в Українському Інституті Америки, при 2 Іст 79-та вул.

В програмі беруть участь: Уляна Старосольська — юність і Пласт, Дарія Гнатківська-Лебедь — ОУН і політичні процеси, Ірина Савицька-Козак— український Червоний Хрест УПА, Ніна Строката-Караванська — в'язень совєтських таборів.

Крім цих виступів, буде монтаж представлений Студією Мистецького Слова Лідії Крушельницької.

Вступ на вечір за добровільними датками. Дохід призначений на допомогу українським політичним в'язням.

Імпреза в честь Дж. Паланса заповідається добре

Ню Йорк. — Як уже інформовано тут у приміщеннях готелю Плаза при 59-ій і 5-ій авеню відбудеться в неділю, 16-го листопада ц.р., о год. 12:30 по полудні святочний полуденок для відзначення відомого актора сцени, фільмів та телевізії Джека Паланса українцем року 1986, зорганізований Українським Інститутом Америки. Як інформують організатори, імпреза заповідається добре.

Джек Паланс — Володимир Паланюк, — син українських батьків з Пенсильванії, який вже понад 30 років вибивається своїми акторськими здібностями і приносить тим славу українській громаді, до якої має великий сантимент. В 1957 році, в рік після отримання престижевої нагороди „Еммі" як найкращий артист п'єси „Реквієм фор ей гевівейт", Дж. Паланс взяв участь у 25-річчі Українського Національного Об'єднання Канади враз із українськими бандуристами і 200 танцюристами. Коли українці в ЗСА святкували відслонення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні 27-го червня 1964 року у присутности президента Двайта Айзенгавера, Дж. Паланс був разом із усіма українцями та в часі посвячення пам'ятника виголосив вірш Великого Кобзаря. В 1976 році він читав свої власні поеми на симпозіюмі з приводу 200-річчя ЗСА у Гарвардському університеті, в яких представив своє дитинство у копальнях вугілля в Пенсильванії, де працював його батько.

У вишиваній сорочці з „Кобзарем" у руках виступив Джек Паланс на Українському Фестивалі в Ню Джерзі у 1981 році, де і читав англійський переклад „Мені однаково" і „Бандуристе, орле сизий".

Джек Паланс є нарратором фільму, що його спонзорував Український Народний Союз, „За стерном долі". Цього року він виступав на фестивалі на „Верховині".

Цього року Дж. Паланс брав участь у відслоненні пам'ятника жертвам Великого голоду в Каліфорнії.

„ЗУСТРІЧ БУЛА ЗВОРУШЛИВОЮ!", — СКАЗАЛИ НА ПРОЩАННЯ „ЖУРАВЛІ"

Г. Міхальскі (зліва) і М. Івасівка в редакції „Свободи".

Джерзі Сити, Н.Дж. (О. М.). — Віддзвеніли останні акорди „Журавлів", — популярного українського чоловічого хору з Польщі. Повернулися додому прославлені співаки, залишивши у серцях своїх заокеанських братів шум Карпатських смерек і плескіт хвиль Дніпра- Славутича, запах неозорих степів і гіркоту розлуки з рідним краєм, навіяні виконанням чудових творів із скарбниці українського хорового мистецтва, на які так багатий їхній репертуар.

Виступи „Журавлів" у Канаді і З'єднаних Стейтах Америки, що тривали майже місяць, стали видатною подією у мистецькому і духовному житті нашої спільноти. Українська, польська, канадська преса не скупилася на епітети, пишучи про хор „непересічного рівня", „високої хорової культури", який приніс „небуденну мистецьку насолоду".

Багато теплих слів було сказано і про окремих виконавців — солістів Марію Щуцьку, Миколу Конаха, Ярослава Юрчака, Степана Білянського, про молодого диригента Романа Раковича. Навіть ті музичні критики, які люблять пересипати свої статті гострими слівцями (іноді може й незаслужено), на цей раз обійшлися без них.

Що й казати: виступи „Журавлів" сподобалися всім. Про це свідчили не лише численні схвальні рецензії в пресі, але в першу чергу переповнені залі, гарячі апльодисменти, квіти, щирі зустрічі, розмови.

А чи відчули це наші земляки з Польщі? Чи були задоволені зустріччю зі своїми заокеанськими братами? Яке враження справили на них українці Канади і ЗСА?

Щоб розповісти про це, до редакції щоденника „Свобода" завітали імпресаріо польських імпрез у ЗСА Генрі Міхальскі, який організував приїзд „Журавлів", і Михайло Івасівка, який допомагав йому.

— Коли „Журавлі" прилетіли до Монтреалю і ступили на канадську землю, — почав свою розповідь Генрі Міхальскі, — їх щиро вітала численна громада українців. А потім в їх честь було влаштовано прийняття. Гості з Польщі були зворушені до сліз і куди б не приїхали хористи, — а побували вони з концертами в чотирьох містах Канади і 16-ох містах З'єднаних Стейтів, — їх скрізь зустрічали щиро, тепло, з квітами, як зустрічають лише найдорожчих друзів. Це підбадьорювало і, не зважаючи на втому, викликану великою різницею в часі і майже щоденними виступами, додавало сил і енерґії.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ПОДРУГА ІРИНИ РАТУШИНСЬКОЇ, яка проживає в Лондоні, повідомила, що в телефонічній розмові з нею поетка подякувала американській делеґації на Віденській конференції в справі безпеки і співробітництва в Европі, а також особисто голові цієї делеґації Ворренові Зіммерманові за активну підтримку з метою переконати совєтські власті дати їй дозвіл на виїзд за кордон для лікування. За словами подруги, І. Ратушинська має лише два бажання: відновити здоров'я підірване в совєтських таборах, і бути певною, що вона може народити дитину. „Здоров'я Ірини викликає серйозні побоювання, — сказала подруга. — Особливо загрозливим є порушення серцевої діяльности. Іноді ліва рука Ірини тратить відчуття, кров'яний тиск то різко підвищується, то падає нижче допустимої норми. Крім того, в Ірини хронічний бронхіт". Ратушинська покладає великі надії на лікування в одній із західніх країн.

ОПИТУВАННЯ БРИТАНСЬКОЇ громадськости показало, що вперше за два роки правляча Консервативна партія, яку очолює прем'єр-міністер Марґарет Тачер, значно випереджує щодо популярности своїх основних політичних противників, лейбористів. 40 відсотків опитаних заявили, що якщо б вибори відбулися завтра, то вони віддали б свої голоси Консервативній партії. Це найкращий показник для Консервативної партії з січня 1985 року. Консервативна партія, яка постійно виступає за єдність НАТО і переговори зі совєтським бльоком лише з позиції сили, вважається покищо фаворитом у виборах до парляменту, які відбудуться в наступному році.

ДВА ЧЛЕНИ МІЖНАРОДНОЇ організації летунів цивільної авіяції Кай Фросвелл з Фінляндії і Бернард Кейґер з Канади беруть участь в розслідуванні летунської катастрофи, в результаті якої згинув президент Мозамбіку Самора Машель і ще 33 особи. Замбія, Зімбабве та інші соціялістичні країни Африки твердять, що в смерті комуністичного диктатора винен білий уряд Південно-Африканської Республіки. Недавно заприсяжений новий президент Мозамбіку Йоакім Чіссано заявив: „Наш соціялізм не спрямований проти будь-якої країни. Наш соціялізм створений для радісного і щасливого життя нашого народу".

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЯПОНІЇ Ясуґіро Накасоне відвідав комуністичний Китай з дводенною візитою. Ця візита повинна прискорити процес поліпшення відносин між обома країнами. Хоч японсько-китайські відносини за останні роки постійно поліпшуються, однак появилися деякі розходження, викликані, поперше, незадоволенням китайських керівників тим, як трактуються в японських шкільних підручниках події Другої світової війни, подруге, дефіцитом в китайській торгівлі з Японією.

ПОЛІЦІЯ МЕХІКАНСЬКОЇ столиці повідомила про вбивство редактора еспанського видання французького журналу „Монд Дипльоматік" Івана Менендеса Масіяса. І. Масіяс був знайдений мертвим у багажнику власного авта з руками зв'язаними за спиною. Обстеження трупа показало, що на тілі репортера було п'ять ран від куль. Це вже шостий журналіст, вбитий у Мехіко цього року.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ПРЕСОВЕ агентство Ройтерс, починають поліпшуватися відносини між комуністичною партією Совєтського Союзу і комуністичною партією Фінляндії. Голова фінської компартії Арво Аальто повідомив в інтерв'ю для гельсінкської газети, що незабаром між двома партіями відновляться відносини.

В АМЕРИЦІ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ООН Гавіє Перез де Куеяр розіслав листи п'ятьом своїм заступникам і шістьом асистентам з попередженням, що контракти з ними не будуть відновлені. Деякі дипломати, акредитовані при ООН, назвали рішення Г. Куеяра „різнею". Однак пресовий секретар генерального секретаря ООН Франсуа Джуліяні дотримується іншої точки зору: „Це не різня. Ніхто нікого не звільнює з праці. Відмова від відновлення контрактів є звичайною практикою". За словами Ф. Джуліяні, Перез де Куеяр вирішив не відновлювати контракти з 11 високопоставленими чинниками не тому, що ЗСА зменшили свій внесок в касу ООН і не тому, що секретаріят ООН вже підготовив пропозиції про зменшення бюджету організації, а тому, що деяких заступників і асистентів генеральний секретар не потребує. Газета „Ню Йорк Таймс" подає слова одного співпрацівника американської місії при ООН: „Це перший крок, який наступив після нашої вимоги зменшити кількість чинників і врізати бюджет". Тепер генеральний секретар ООН має 28 заступників і 33 асистенти. Кожний заступник дістає 121,000 долярів на рік, а кожний асистент 107,000.

ЗВІЛЬНЕНИЙ НЕДАВНО ПІСЛЯ 17-місячного ливанського полону американець Дейвид Джейкобсен попросив американських репортерів мовчати про те, як вдалося звільнити його і двох інших американців. Просьба Д. Джейкобсена зв'язана з появою останнім часом численних коментарів в газетах і на телевізії, що Адміністрація Роналда Реґена продає Іранові запасні частини до літаків в заміну за закладників. „Ваші вигадки можуть привести до смерти моїх дорогих друзів Тома Саттерленда, Террі Андерсона, Джо Сісіппіо або будь-якого іншого закладника", — сказав Джейкобсен, звертаючись до репортерів і називаючи закладників, які все ще перебувають в ливанському полоні.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц зустрівся в Парижі з прем'єр-міністром Франції Жаком Шіраком. Розмова Шулца і Шірака була присвячена головним чином справам спільної боротьби демократичних країн з міжнародним тероризмом. Крім того, під час розмови державний секретар повідомив французького прем'єра про свої недавні зустрічі з міністром закордонних справ СССР Едуардом Шеварднадзе, які не привели до прояснення ситуації в американсько-совєтських переговорах в справі роззброєння. Візитою у Париж завершилася европейська поїздка Шулца.

ДЕПАРТАМЕНТ ПРАЦІ повідомив, що безробіття в жовтні становило 7 відсотків, тобто стільки ж, що і у вересні. В жовтні в З'єднаних Стейтах мали працю 118.5 мільйона осіб, без праці були 8.2 мільйони. Серед 11 найбільш населених стейтів найнижчий відсоток безробітних в Массачусетс (3.9 відсотка), найвищий у Тексасі (9.5 відсотка).

УРЯД З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ підписав 10-мільйоновий контракт з лосанжелеською компанією в справі обслуговування амбасади ЗСА в Москві і американського консульства в Ленінграді. Службовці цієї компанії замінять совєтських службовців, яким уряд СССР заборонив продовжувати працю в дипломатичних представництвах З'єднаних Стейтів. Американська компанія пішле в амбасаду і консульство шоферів, електриків, водопровідників, кухарів, механіків та інших робітників, без яких дипломатичному персоналові тяжко обійтися.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Історичне значення виборів

Вислід виборів 4-го листопада 1986 року може мати далекосяжні наслідки не тільки для Америки, але й цілої міжнародної ситуації. Усі без вийнятку коментатори, зараз після закінчення підрахунку голосів, одностайно стверджували, що найважливішим моментом у тих виборах була програ Республіканської партії щодо збереження за собою Сенату. Відношення сил у Сенаті було перед виборами 53-47 у користь республіканців. В останніх виборах демократи здобули перемогу настільки, що тепер відношення сил є 55-45 у користь демократів. Це перекреслює можливість президента Реґена призначити — коли б було вільне місце — ще одного консервативного члена Верховного Суду. Президент Реґен раптом опинився у дуже важкій ситуації, бо тепер матиме проти своїх рішень цілий ворожий Конґрес. Він буде мати величезну трудність продовжувати свою політику підтримування „борців за свободу"" в Нікараґуа, він буде мати труднощі у відношенні до Південної Африки і — що найважливіше — він буде мати труднощі у своїй твердій політиці супроти Совєтського Союзу. Перевага Демократичної партії у Сенаті дає демократам можливість обсадити своїми сенаторами головування у всіх комісіях. Ми чули вже, що головою Комісії праці хоче стати сенатор Едвард Кеннеді — демократичний ліберал.

Ми чули у негайних коментарях, що покращання стану Республіканської партії щодо стейтових губернаторів вказує, що політична філософія загалу американського суспільства не змінилася. Програли республіканці вибори в кількох стейтах, тому що голосували за демократами всі негри з уваги на вето Президента проти рішення Конґресу повести санкції проти Південної Африки. Голосували проти нього жиди, ворожі політиці Реґена шукати приязни у поміркованих арабських країнах і за його критику встановлювання на колишніх арабських землях ізраїльських селищ. Голосували проти нього виборці у так званому хліборобському поясі у зв'язку з господарською кризою фармерів. Чули ми теж переконливий коментар, що Президент зробив помилку, коли в своїй передвиборчій кампанії апелював до громадян „Голосуйте на такого то республіканського кандидата, так як би голосували на мене". Велика популярність Реґена не зрівноважила журби виборців за різні суттєві справи, за конкретні проблеми, що їх Президент промовчував.

З другого боку, не слід забувати, що не республіканські президенти, а демократичні вели у XX сторіччі всі війни: Першу і Другу світові і Корейську і В'єтнамську. І невелика більшість у Сенаті та деяка вигра республіканців у виборах губернаторів продиктує демократам в обох палатах Конґресу шукати компромісу з Президентом та виминати конфлікти. Президент має ту зброю, що може зголошувати вето проти різних прийнятих Конґресом ухвал, а невелика перевага демократів в обох палатах Конґресу ледве чи дасть їм змогу відкидати президентське вето.

Очевидно, останні вибори мають стільки різних цікавих аспектів, що трудно розглянути їх в одній статті. Наприклад, губернатор нюйоркського стейту, одного з найбільших і найбільш престижевих, Маріо Квомо, виграв найбільшим числом голосів, від будь-якого з його попередників. Це скріплює його кандидатуру у найближчих президентських виборах. Але Квомо, без ніякого досвіду в справах закордонної політики, лівий демократ, який є проти молитов у школах (хоч сам католик), за леґалізацію абортів і проти кари смерти навіть для вбивників поліціянтів у службі, небажаний президент в очах більшости українського суспільства, яке має на увазі долю українського народу в СССР та загрозу від експансії комунізму в усьому світі. Очевидно, трудно передбачити хід дальших подій.

Уже найближчі тижні покажуть, які відгуки тих виборів у суспільстві. Конґрес збереться на свою першу нову сесію з початком січня. Покажеться тоді, хто насправді проводитиме в Сенаті і його комісіях і який буде настрій.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК спроби сирійського і ливанського урядів виробили угоду про припинення вогню між озброєними палестинцями і частинами шіїтської міліції „Амаль" закінчилися провалом, на всій території Ливану, крім його північної частини, відновилися запеклі бої. Основними вогнищами напружености є райони розміщення палестинських втікачів у південних передмістях Бейруту, а також навколо таборів на півдні Ливану. В боях, що почалися в кінці минулого року, уже загинуло 280 осіб і список жертв далі зростає.

Михайло Кучер

ДОГОВІР У ЯЛТІ, ПОЛЬЩА І ПІВДЕННА АМЕРИКА

II.

На компроміс Москва пішла із злобою, чекала на нагоду реваншу і польські події 1956 року не цілком викрили злочини сталінізму. Ґомулка правив 14 років: його тріюмф закінчився масакрою на балтійському побережжі. Тоді поляки втратили надію на демократизацію та незалежність. Ґомулка старався переконати суспільство, що стабілізація — найвища цінність. Крик розпуки тодішнього прем'єра Мадярщини Надя і прохання допомоги Захід не почув. Він дотримувався умови в Ялті.

Ми (Захід) вам не допоможемо. Допомагайте собі самі. Ви в совєтській сфері впливу і мілітарної сили.

Тому був Будапешт 1956 року і Прага 1968. Ліквідувати комуністичну владу у себе поляки не мають можливости, як і решта сателітних країн. Тому треба пробувати її обмежити. Анархія напевне викличе збройну інтервенцію Москви. Кремль боїться вуличних демонстрацій. Молоді поляки прийняли комунізм як ідеологію, а не як владу. Польські комуністи знали і знають, що без підтримки Москви при владі не втримаються. З другого боку партія тішила себе ілюзією єдности з народом.

У 1968 році сталась чеська трагедія. Польська армія помагала Москві приборкати вільний нарід. Чеські події сказали полякам правду — як тільки влада уточжнить себе з народом на базі демократії і національної єдности — вона звільняється від кайданів совєтських директив.

Події 1970 року були наслідком 1968. На історичну сцену ввійшла працююча кляса. Випадки на балтійському побережжі — коли режим стріляв в робітників, виявили іншу сторону польської трагедії. Інтеліґенція не ворохнулась, мовчала. Мовчали навіть дисиденти за вийнятком Куроня і Модзелевського. На Заході почалася нова фаза ілюзій — сподівання, що в країнах „реального соціялізму" „бюрократична система" і „державний капіталізм" витворять умови для формування такої робітничої кляси, яка знищить совєтський соціялізм. На жаль, суспільне значення робітництва в т. зв. соціялістичних країнах не має ідеологічної бази, хоч влада втратила право претендувати на представництво працюючих. З грудня 1970 року поляки відмовились від надії силою усунути владу..

Ґерек казав суспільству — „працюйте!", апаратчикам — „збагачуйтесь". Гасла замінили ідеологію. І польська тоталітарна влада існує, але не може контролювати суспільства. Пробувано утворити незалежні від влади суспільні організації — Комітет захисту робітників та Рух захисту прав людини і громадянина. Але сталося так, як колись сказав Ленін: верхи вже не можуть правити як давніше, а низи не хочуть так жити, як досі.

Якщо суспільство вимагає від режиму найбільше і то зараз — таке бажання нереальне. Якщо воювати з владою неможливо, то треба співіснувати. Питання як?

Польща 1980 року — це не Чехо-Словаччина 1968 року. Там реформ хотів партійний апарат. Польща 1980 року — це також не Мадярщина 1956 року, де знищено політичну структуру.

У 1944 році, забута союзниками Варшава, гинула в огні безнадійного повстання. Соціяліст Орвел сказав: „За відсутність відвертости, за боягузтво треба платити. Не можна довгий час пропаґувати совєтську систему, не загубивши при тому інтелектуальної чесности". Ті слова були звернені до англійських інтелектуалів, в першу чергу до лейбористів.

Наслідки Ялти відчувають і ЗСА. Відважні американські публіцисти називають теперішню політику чи становище Конґресу дефетизмом. Конґрес робить клопоти Президентові в боротьбі поширення проти комунізму у вільному світі. А преса закидає Президентові, що він звичайне „непогодження" в парляменті клясифікує мало не як державну зраду. Бажання поборювати поширення комунізму у світі в ЗСА вже починають називати суперпатріотизмом. Небажання американських лібералів подивитись правді в очі може привести до нової, неоформленої дипломатично Ялти вже у Південній Америці та в Африці. Ті частини світу можуть опинитися в совєтській сфері впливу із неможливістю втручання у процес совєтизації з боку ЗСА.

При кінці Другої світової війни, після конференції в Ялті і Потсдамі, коли Европу поділено на сфери впливів, англійський „Таймс" заатакував поляків за те, що хочуть етнічні землі, які їм ніколи не належали, за невдячність до Совєтського Союзу, який б'є німців за народну мегаломанію.

Після сорока років і за „холодної" війни погляд змінився, і той же „Таймс" у 40-ву річницю договору в Ялті писав:... „Для мільйонів людей Центральної і Східньої Европи Ялта стала постійним символом зради. Захід віддав народи Східньої Европи в совєтську неволю. Ялта — причина всіх сучасних політичних трагедій. Ялта не забезпечила тривалих, конструктивних мирних відносин із Совєтським Союзом... Політика західніх держав має бути скерована на поборення Ялти, яка означає поділ Европи і також накинення совєтської системи ряду народів, які близькі нам культурно".

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Оксані Керч

У листопаді відзначатимеш 50-ліття Твоєї літературної праці, і з цим святкуванням збігається чвертьсторіччя нашого дружнього знайомства.

Воно почалося саме тоді, коли ти покинула Арґентину, опинилася у Філядельфії, і де припадок, чи передбачлива доля посадила нас стільчик об стільчик у славному Перфект фото, — пам'ятаєш?

Ми малювали тоді людські приблідлі обличчя, мазали брови, наводили красу на чужі фотознімки, які я скроплювала не раз моєю тихою сльозою по втраті друга.

Ти не давала сумувати. Барвисті розповіді про щойно покинуту Арґентину з питомим Тобі образним і кольоритним малюнком зовсім розбивали мій смуток. Ми швидко нав'язали контакт, розкрили душі, які в тебе й в мене горіли тоді бажанням писати і творити. Це був 1960 рік!

Одного разу Ти запросила мене на чай. Обідова перерва була коротка, та навіть впродовж півгодини можна зустрітися, духово себе перевірити і покласти печатку на нерозривну дружбу.

Чаю насправді не було (його забракувало в хаті), але були пляни написати тривідслонну комедію „Дейзя", були кинені фрази, смішні-прецікаві репліки з тієї п'єси, які правили нам за сир, хліб, молоко і чай.

До того на дрантивих стінах висіли Твої натюрморти, висіли краєвиди, навіть портрети, яких продукцією Ти щедро наділяла колись численних арґентинських доробкевичів за непогані копійки.

Ти пам'ятаєш, Оксано, історію скрипки? Правда, що пам'ятаєш? Там десь у засвітах вона зібгалася у жменьці моїх заслуг.

І зелений плащ з Арґентини теж пам'ятаєш, правда? Ти навіть казала, що він в Арґентині пишався першою модою. Тут він був препаскудний, а доморобні Твої сукні часто поролися, там і тут бракувало ще й ґудзичків, а Ти казала: — Що там одяг, навіщо мені мода придалася. Сьогодні я закінчила третю дію комедії „Дейзя", ось де моя мода, моє щастя і мій вклад у культуру".

Я не все розуміла Тебе люба, та як же прекрасно розумію Тебе тепер, з перспективи рясного чвертьсторіччя.

Минуло багато літ. Якось нежданно ми зустрілися у Ню Йорку на Твоєму літературному вечорі навслід із Вовою.

Я тремтіла від старашного хвилювання.

Невже це Оксана Керч?

Біла, біленька пані, але очі ті ж же самі, сині, сині, волошкові, в сіточці дрібнесеньких морщок.

Очі — дві лямпочки волошкові.

Ти одягнулася у сіру чи чорну сукню, довгий рукав, білий малий комірчик — ледь-ледь вишитий, а закаблучок високий, наче шпильочка. Боже милий! Як же Ти витримаєш на них стояти?

Ти вистояла і гарненько читала!

Ми обійнялися щиро, підтвердили дружбу.

А потім знову велика й широка відстань. Ти писала мені, малювала різні сумні і веселі картини з життя незабутньої Філадельфії, згадувала Марійку, Люду, Марту, Лесю, Славцю, Тусю і Анастазію. Навіть запросила мене на Великдень! Спасибі, люба!

Сьогодні Ти за бенкетовим столом (смію сказати — бенкети мені осоружні), але на Твому гостинному столі, крім знаменитих рогаликів (Твоя спеціяльність), будуть лежати Твої книжки: „Альбатроси", „Наречений" і „Такий довгий рік" (інших не пам'ятаю) і безліч Твоїх статтей, і критичних есеїв, і все горіння Твоєї літературної, журналістичної і громадської праці.

Пригадай собі, люба Оксано, в час Твого свята, і мене. Я сидітиму біля Тебе (коли не близько, то може хоч біля дверей), сидітиму і глядітиму з вдячністю у сині блавати тієї скромної людини, яка колись тримала мене в обіймах, сильно тримала прикладом своєї безстрашної мужности і гідної подиву вітальности.

Спасибі Тобі, дорога!

Степан Яворський

ПІСЛЯКОНҐРЕСОВІ РЕФЛЕКСІЇ

П'ятнадцятий Крайовий Конгрес Комітету Українців Канади відбувся успішно в днях 10-го - 12-го жовтня ц.р. Одноголосно вибрано нову управу нашої центральної організації, і є всі підстави очікувати, що наступні три роки діяльности Комітету Українців Канади піднесуть престиж української громади в Канаді. Одним з важливих рішень конгресу була резолюція відкрити інформаційне бюро централі в столиці Канади, Оттаві, брак якого постійно відчувається в українському громадському житті.

Сумним явищем є однак, гой факт, що вперше від початку існування Комітету Українців Канади Конгрес відбувся без участи відповідального репрезентанта федерального уряду Канади. Треба зазначити, що на попередніх конгресах та інших загальноукраїнських святкуваннях були присутні такі визначні державні діячі як покійний Люї Сан Лоран, покійний Лестер Пірсон, Покійний Джан Діфенбейкер, П'єр Трудо, Джов Кларк, Браєн Малруні та багато інших знаних міністрів. П'єр Трудо, ставлення якого до українців не було занадто прихильним, проголосив на Конгресі КУК нову канадську політику багатокультурности, відзначуючи цим вклад українців у процес формування концепції культурного плюралізму.

Канадці українського походження довгими роками підтримували Проґесивно-консервативну партію в усіх федеральних і провінціяльних виборах. Ця льояльність до консервативної партії часто дразнила провідників ліберальної партії, які не могли зрозуміти чому українські канадці, особливо в західніх провінціях постійно голосують за консервативними кандидатами. Зокрема в виборах 1972 і 1974 роках, після проголошення офіційної політики багатокультурности, українці в цілій Канаді продовжували вибирати послів українського походження майже виключно з рядів консервативної партії.

Шіснадцять років урядування П'єр Трудо, не зважаючи на впровадження політики багатокультурности, не були для українців занадто корисними. Особливо в ділянці закордонної політики, Трудо, маючи просовєтське і антиамериканське наставлення, тим самим був неприхильно наставлений до українських аспірацій. Він, та його найближчі і найбільш впливові співробітники, старалися в першій мірі допомогти франкомовним канадцям здобути якнайбільше політичної і економічної сили. Мимо того, на внутрішньому відтинку Трудо зробив багато корисного для культурних меншин, прийнявши концепцію культурного плюралізму. Правда, після виборів у 1974 році, коли західні провінції Канади не вибрали жадного ліберального посла (крім Манітоби), його наставлення до багатокультурности змінилось. Все одно, політика багатокультурности залишилася частиною канадської дійсности, що її уряд респектував у більшій або меншій мірі.

Перед федеральними виборами в 1984 році консервативна партія під проводом Браяна Малруні обіцяла поставити програму багатокультурности на багато вищий рівень. Малруні обіцяв створити окреме міністерство багатокультурности, побільшити дотації для навчання батьківських мов в канадських школах та побільшити число етнічної репрезентації в канадських державних установах. На жаль, після виборів, як звичайно, знайшлося багато причин чому ці обіцянки не можна було впровадити в життя.

Коли мова про українську меншину, то вона, як завжди, голосувала в сновному за консерватистами і допомогла вибрати щонайменше п'ять послів українського походження (двох з них є міністрами в кабінеті прем'єра Малруні). В нагороду, однак, за таку льояльність уряд назначив комісію для досліджування воєнних злочинців, доконаних нацистами понад 40 років тому. Це назначення, як і праця комісії, дали нагоду ворогам українців розпочати сконцентровану акцію очорнювання українців, їхніх інституцій і навіть провідних діячів у діяспорі. Більшість закидів були інспіровані центром Візенталя і його відпоручником Сол Літманом. Майже всі обвинувачення українців були базовані на інформаціях зфабрикованих совєтськими поліційними чинниками. Для Совєтського Союзу Комісія Дешена, як зрештою і Бюро спеціяльних інвестиґацій в ЗСА, були ідеальними інституціями, які він використав для боротьби з українською еміґрацією, яка останніми роками почала успішно викривати злочинну політику комуністичного режиму в Україні.

Як пояснити відсутність представника уряду на останньому конґресі КУК? Щоправда, в останніх днях перед конґресом, урядові чинники звернулись до послів Андрія Вітра і Олександра Кіндія, пропонуючи їм виступити на конґресі, що вони і зробили гідно і охоче, але це не зменшує факту, що

(Закінчення на стор. 4)

НІКАРАҐУАНСЬКІ ПАРТИЗАНИ готові без всяких умов повернути сандіністських військовослужбовців, захоплених в полон, однак марксистський режим відмовляється їх прийняти. Мова йде про приблизно 50 полонених. В загальній кількости партизани захопили значно більше сандіністських вояків, але багато з них приєдналися до борців за свободу і лише 30 відмовилися брати участь в партизанському русі і не бажають повертатися до сандіністів. На репатріяцію погодилися лише 50 полонених, однак сандіністи відмовилися їх прийняти, хоч партизани нічого не вимагають за них. Лідери повстанців вважають, що становище марксистського уряду пояснюється чисто політичними мотивами: сандіністи побоюються, що, прийнявши полонених від партизанів, вони таким чином визнають партизанів як законні бойові сили. Тепер сандіністи характеризують партизанів лише як „наємників Сі-Ай-Ей" і „бандитів".

Тетяна Іванівська

ХАРКІВ ПІД НІМЕЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ В ЧАСІ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

II.

Це видовище бачив мій чоловік, який сам ходив за харчами та якимсь чудом повернувся, правда, повернувся сам, без харчів, і вже зовсім обезсилений. Сталось так, що він та ще якісь чоловіки спільно виміняли за якісь речі коня. Вони рішили повести цього коня в якесь село і виміняти його на харч і потім рівно між собою поділитись. Та ті люди показались нечесними, — коня забрали і мій чоловік без нічого насилу добрався додому. Очевидно, тому, що він не мав харчів, його впустили до міста. Та він прийшов у такому страшному стані, що вже ледве рухався. Я в тому часі була опухла з голоду. Опухання — це перша стадія голоду. Наступна стадія, коли людина вже зовсім худне, висихає. Він був уже в такій стадії. Я тоді несподівано дістала трохи харчів. Тоді німці дуже мучились холодом, вони не були до такого морозу підготовані. Обвивали собі ноги і литки соломою, накидали поверх шинель коци і т.п. Вони знайшли якийсь текст з порадами як боротись з холодом. Це було написано по-російськи і вони звернулись до мене, щоб я переклала це на німецьку мову. Я це зробила і дістала за це трохи харчів. Надіялась врятувати мого чоловіка, та вже було запізно, його організм вже нічого не приймав. Йому ставало все гірше і він на моїх очах помер. Я прикрила його тіло якимсь покривалом, повідомила про його смерть деяких друзів, і чекала. Це все, що я тоді могла зробити. Я ж мусіла дбати при тім і про дітей, щоб не пропали. В хаті був мороз. Пригадую як я з трудом дістала дерев'яні двері з якоїсь розваленої хати, розрубала їх на куски та палила тим в печі. Вода в усіх кранах була замерзла. Воду до пиття чи варення треба було діставати з помпи, яка була приблизно півмилі, а то й більше від нашої хати. Я звичайно йшла за водою з двома відрами. Вертаючись, по дорозі не раз падала в кучугури снігу, вода розливалась, добре, якщо половину наповнених відер приносила до хати.

Тіло мого чоловіка пролежало в помешканні вісім днів. Друзі, вони ж і співпрацівники по музейній праці, були безрадні. Нарешті прийшло їх декілька. Принесли грубі темно-бордові портьєри, які скинули з дверей в музеї та носилки. Вони завинули тіло мого чоловіка в ці портьєри та поклали на носилки. Тоді ми всі пішли в напрямі кладовища. На тому кладовищі була невелика церква, і наш похоронний похід прямував туди. Коли ми підійшли вже близько до цієї церкви на кладовищі, раптом ми вперлись в якийсь вал, — це було дуже несподівано. Приглянувшись, ми побачили, що це вал із людських трупів. Більше як півколом навколо церкви були поскладені мертві люди. Цей вал трупів був високий на три-чотири метри. Ці мертві люди були різного віку — чоловіки, жінки діти, — одягнуті, роздягнуті. Одна жінка якось мені більше запам'яталась, — молода жінка в нічному одязі, якось особливо розкинута. Це було неймовірне видовище. Ці люди померли з голоду, з голоду штучно створеного німецькою владою! Поховати їх тоді було неможливо, бо земля була сильно замерзла і крім того були часті сніговії. Ми примостили тіло мого чоловіка при цьому валі мертвих людей. Так і залишили там його тіло завинуте в портьєри на носилках.

Опісля я проходила мимо цього валу з мертвих людей впродовж чотирьох днів. Кожний раз я дивилась на „могилу" мого чоловіка — закутане тіло в портьєри на носилках... Колись було дуже тяжко дивитись на одну мертву людину, а тоді здавалось, що я вже якось задеревіла у своїх почуттях. На п'ятий день, коли я туди прийшла, я побачила, що вже „валу" нема. Я здивувалась і чомусь схвилювалась. Я відшукала чоловіка, який недалеко жив і був сторожем цього кладовища. Він мені пояснив: „Ми вчора усіх поховали у братській могилі", так і сказав — „у братській могилі". Видно погода була дещо змінилась і це якось можна було зробити, але цього я собі тоді не усвідомлювала.

З весною якось полегшало, селян з якимись харчами почали впускати до міста. Я тоді вимінювала своє останні речі на харч. Пригадую теж як я із знайомою ходила на якісь городи і ми викопували коріння від капусти, його варили і їли.

Тієї весни я була свідком ще однієї страшної події. Звичайно, ідучи на базар, я проходила мимо харківської великої церкви (на жаль, не пригадую назви). Навколо цієї церкви була площа, а зкраю площі довкола невеличкі доми, повз які був вимощений хідник. Коли одного дня я підійшла до цього місця, я побачила, що перед цими домами лежать на хіднику впоперек рівно покладені трупи чоловіків, — між ними один хлопчик приблизно 12 років. Хвилину постоявши, я спромоглась спитати людей, що сталось. І ось вони розповіли мені: Попереднього дня прийшла група німецьких вояків з конями (чомусь з конями?) Вони отаборились на площі коло церкви. При тому розклали досить багато сіна, на якому сиділи й курили, весело забавлялись. Раптом знявся вогонь (очевидно від папіроса кинутого на сіно). Зчинилась досить велика пожежа. Німці, щоб не брати на себе відповідальности, сказали, що це партизани (совєтські) підпалили цей їхній табір. Тоді німецькі ґестапівці оточили поблизькі будинки і з кожної хати взяли чоловіків, які там були, і їх розстріляли. Поклали тих забитих впоперек хідника, очевидно, щоб люди йшли і дивились...

Також десь в тому часі, я несподівано побачила в місті повішених людей — трьох. Вони були повішені на бальконах поверхових будинків в центрі міста. Теж було пояснено, що це мовляв, партизани, за це їх повішено. Це було на Сумській вулиці коло Державної площі.

У тому ж часі я довідалась, що в тюрмі на Холодній Горі німці примістили багато воєннополонених. Ці полонені вимирали з голоду. Селяни з поблизьких сіл просили німців, щоб дозволили приносити їсти цим полоненим. Та німці не дозволяли.

Вліті наблизився фронт. Харків відбивали совєтські війська.

В місті були бої і пожари. Треба було бути дуже обережними. Багато людей згинуло. Совєтське військо ввійшло до міста. Тоді відкрили ворота Тракторного

(Закінчення на стор. 4)

Відбулися...

(Закінчення зі стор. 1)

відбулися чотири великі турніри в Торонто, Нюарку Дітройті і Філядельфії, в яких взяло участь задовільне число дружин. Ланковий тенісу інж. Р. Ракочий подав вичерпні інформації з усіх річних турнірів, що пройшли на кортах Союзівки. Відмітив дальший значний ріст тієї ділянки спорту серед молоді. Д-р Р. Слиж, ланковий плавання, обширно звітував про відбуті успішні плавацькі першенства які позначилися осягами нових рекордів. За неприсутнього ланкового лещатарства коротенько звітував інж. Р. Ракочий, який відмітив замітну участь лещатарів в першенствах УСЦАК. Ланкові копаного м'яча подали сумні факти про „спокій", що дальше панував в цій ділянці. Я. Козак і Ігор Чижович, що відповідали за цю ланку, висловили головні причини того „спокою" в кінцевій точці зборів Повний застій панував в ланці настільного тенісу. На закінчення звітував голова Р. Куціль, який подав докладні дані із своєї діяльности, труднощі, з якими прийшлося зустрічатися, брак відповідних фінансових засобів, брак співпраці окремих діячів, головно в делеґатурах Канади і УСЦАК-Північ .Прикро, що на цих зборах немає представників Делеґатури УСЦАК-Канада, хоч були обіцянки, що прибудуть.

По закінченні звітувань відбулася обширна й ділова дискусія. Делеґати порушували усі важливі справи, що їх відмічували поодинокі звітодавці про причини успіхів та невдач окремих референтур та ланкових.

По закінченні дискусії збори одноголосно уділили уступаючій Управі абсолюторію. Слідував звіт Номінаційної комісії, на пропозицію якої вибрано Управу на чергових два ділові роки в такому складі: Р. Куціль — голова, М. Стебельський і В .Кізима — заступники, О. Напора — фінансовий секретар, О. Твардовський — пресовий секретар, Я. Козак, В. Гнатюк і С. Коваленко — ланкові копаного м'яча, інж. Р. Ракочий — ланковий тенісу, ред. З. Снилик, д-р Зенон Матківський і інж. Ю. Савчак — заступники, д-р Р. Слиж — плавання, Сидір Новаківський і Б. Назарко — шахи, Юрій Попель — лещатарство, О. Колодій і Ю. Тарасюк — легка атлетика, Ю. Храневич — настільний теніс, О. Лесюк — відбиванка, Чижович — ґолф; Контрольна комісія: Ю. Петрик, Т. Щеснюк, Б. Сірий; Рада УСЦАК: Р. Савчак, Я. Рубель, Є. Гановський, М. Шміґель, Р. Глушко, Х. Шалай, І. Сохан.

В дальшому ході нарад відбулася обширна і емоційна дискусія над запропонованою зміною відповідних точок в правильниках УСЦАК копаного м'яча і відбиванки. Усі без вийнятку делеґати спортових товариств представили сучасний стан своїх репрезентативних дружин, що виступають в рамках федерації копаного м'яча ЗСА. На підставі опиту на залі зборів голови і провідники поодиноких спортових товариств подали чисельний стан змагунів власного нарібку, згідно з яким вийшло, що жадна не змогла виступати в першостях американських ліґ без виключення до них змагунів неукраїнського походження. В дискусії звернено увагу, що подібний стан заіснував вже в інших ділянках нашого життя, головно в українських танцювальних і інструментальних ансамблях. Час працює проти нас. Добробут, асиміляція, розсіяння громадянства значно ослаблює організовані громади, в цьому числі й спортові осередки. Без включення інших змагунів до активних українських дружин відпало б значне число молоді від спорту, точніше від копаного мяча, тому, що без цього „зла" перестали б існувати діючі дружини. Звернено увагу, що копаний м'яч не єдиний в ЗСА, між іншими етнічними групами, який має цю проблему. В подібному стані знаходяться італійці, німці, поляки, мадяри, і інші групи.

Делеґати К.У. СУМ-А, одної з молодечих організацій в рамках УСЦАК, що за вийнятком „Крилатих" в Йонкерсі і „Крил" в Чикаґо, не мають активних дружин приналежних до американських ліґ і цим самим не мають проблем щодо поповнення складів, опонували та не схилялися до компромісового рішення. На спільну пропозицію делеґатів УСО „Тризуб", УСК Ню Йорк і УСТ „Черник" Дітройт, піддержану делеґатами УСВТ „Ч.Січ" і КЛК, збори, великою більшістю голосів, змінили відповідні точки Правильника УСЦАК, згідно з якими в дружинах доросту допускається п'ять футболістів не українського походження, які можуть виступати в українських турнірах (але тільки такі, які змагаються в складах тих дружин на протязі сезону і мають виказки). Репрезентативні, тобто перші дружини можуть виступати в українських турнірах в своїх нормальних складах, в яких вони репрезентують українців в американській федерації копаного м'яча.

У відбиванці ті українські відбиванкові дружини, що виступають у відбиванковій федерації Америки і мають в своїх складах змагунів (ок) неукраїнського походження, можуть змагатися в українських турнірах з не більше як двома такими змагунами. Дружини припадкові, тобто такі, що зорганізовані на один турнір УСЦАК, зобов'язані виступати виключно із власними змагунами.

Внескодавці цього рішення взяли під увагу потреби тих дружин, що виступають у зростаючих клясах відбиванкової асоціяції Америки, щоб вони могли успішно конкурувати в турнірах і гідно репрезентувати українське ім'я. На українських турнірах ці дружини мають бути мірилом наскільки росте та розвивається ця ділянка спорту в громаді.

Перед закінченням зборів предсідник передав слово перевибраному голові, який в свою чергу, дякуючи за участь, особливо делеґатам з УСТ „Черник" Дітройт, висловив надії, що врешті відновиться праця в Делеґатурі Північ. Дальше закликав усіх вибраних референтів і ланкових до гармонійної співпраці. Прийняті зміни правильника УСЦАК не повинні захитати ділову і корисну співпрацю між спортовими і молодечими організаціями.

День Союзянки округи Ню Джерзі

Кожного року Окружна Управа СУА при співучасті всіх відділів, в осінньому часі. влаштовує День Союзянки, щоб познайомити громадянство з засягом праці, поділитись своїми успіхами.

Цьогорічний День Союзянки, в програму якого включено наших найменших, проходив під знаком Хрищення Руси-України.

Приміщенням послужила церковна заля, її прибранням зайнялись союзянки. Композиція усіх столів робила дуже гарне враження. Між ними вирізнявся головний стіл. Він був заставлений чудовими українськими іконами від найдавніших часів. Це здобуток довголітньої, муравлиної праці мистецького дорадника при Окрузі СУА Мирослави Стахів. Під кожною іконою були подані докладні дані про їх вік, походження і де вони тепер знаходяться. Збираючи інформації, М. Стахів користувалась всіма доступними українськими джерелами, а праця в бібліотеці давала їй можливість використати також чужі джерела. На середній стіні серед ікон Володимирівської Богородиці з XII століття, чудотворної ікони Почаївської Божої Матері з XУ століття, Ситківської з XУIII століття, в центрі був образ Хрищення Руси-України, праця маляра Юрія Козака. А все це по-мистецьки було прибране надзвичайної краси стилевими рушниками роботи Мирослави Стахів.

Підходячи до інших столів можна було познайомитись з працею і зусиллями СУА в інших напрямках.

Стіл 28-го Відділу пишався прекрасними декоративними подушками, серветками, а все це разом творило леваду свіжих веселих кольорів. 18-ий Відділ мав дуже гарні плащики й киптарі для дітей, вишивки дуже гарно примінені. 86-ий — свічники керамічні, інкрустовані, трипільські. Всі вони надзвичайно по-мистецьки виконані. 32-ий Відділ викликав надзвичайне зацікавлення присутніх своєю колекцією знімок з життя української еміграції від 1929 року аж до найновіших часів. Це колекція старих знімок пані Вітакер і Одарки Лозової батька, Петра Смука. Він був інструктором і представником для танцювальної трупи сл. п. маестра Авраменка. Написи під знімками вказують, що балет виступав у всіх більших містах ЗСА, а репортажі старих газет були дуже похвальні. Тут можна було також оглянути ювілейний Альманах Української Жіночої Громади в Ню Йорку з 1931 року, а навіть географічний журнал з 1918 року, де згадують про українців. Велике признання належиться п-і Вітакер, п-і Лозовій і пресовій референтці, що вони це упорядкували і зберегли для дальших поколінь. Це згодом буде цінним здобутком для Українського Музею. Крім того, членка Відділу п-і Роговська мала виставку своїх образів.

Над написом „Українські діти святкують 1000-ліття" одна стіна була заповнена відбитками з релегійною тематикою, їх виконали діти школи св. Івана Хрестителя в Нюарку, від садочка почавши до 4-ої кляси. Це була ініціятива і праця виховної референтки Округи Ксені Раковської.

75-ий Відділ мав українську абетку для дітей до кольорування, що дає можливість дітям у легкій формі забави засвоювати наш альфабет. Також різні дрібні речі до продажу.

„Українці — Українському Студентові" — клич Стипендійної Акції СУА, яку очолює з великою відданістю член Екзекутиви Анна Кравчук. Відбитки праці „Хроніки Округ ", велике число знімок з різних ділянок життя українців в Бразилії, Европі, знімки стипендистів, захоронок, гуртожитків, дітей калік, листи подяки від дітей і родин, вказують на пророблену велику успішну роботу. Даючи змогу українській дитині вчитись і виховувати в українському дусі, сплачуємо наш великий борг поневоленій батьківщині.

Стіл Суспільної Опіки, крім надзвичайно вміло упорядкованих альбомів відділів 86-го, 24-го, 70-го, зі своєї многогранної харитативної діяльности, портретами наших політичних в'язнів: Тихого, Марченка, Стуса, й інших, пригадував нам нашу сумну дійсність. Велику незабутню трагедію України в Чорнобилі було представлено у формі так званих „постерів" з написом на одному з них Хмара „Чорного Болю Оповила Україну" — роботи 24-го Відділу.

Референтура архівів зберігає значне число гарно упорядкованих альбомів з діяльности Округи з усіх проявів громадського життя. Їх можна було з приємністю оглядати і щиро дивуватись, як і коли можна було стільки зробити.

Давши змогу відвідувачам оглянути столи, погуторити дружньо при каві і солодкім, приступлено до другої частини — мистецької.

Мистецьку частину програми відкрила голова Округи Ольга Третяк, яка привітала присутніх і передала ведення програми першій заступниці Олі Луків.

Першою точкою програми була збірна деклямація наших найменших. Вірш для них написала поетеса Ірина Дибко-Филипчак, членка СУА. Це було перше виконання цього вірша. Малими бездоганними виконавцями вірша „Христились українці в Дніпрі" були: Ляриса Гумовська, Оленка Вельгаш, Наталка Олесницька, Дора Гапай, Ксеня Касіяненко, Матей Раковський, Адріян Качмар, Таня Козима, Олесь Кудрин.

Діти, деклямуючи, вкладали відповідні кусники в складанку, що з закінченням вірша дала чудовий образ княгині Ольги і князя Володимира на тлі собору. Складанку до теми вірша виконали наші мистці, Марійка Голіната і Гриць Швель. П-і Луків сердечно подякувала малим виконавцям за гарне виконання, а вчительці Ксені Раковській, виховній референтці нашої Округи, за їх підготовку. Особливу сердечну подяку висловила поетесі І. Дибко-Филипчак за вірш, спеціяльно написаний для цієї нагоди. Присутні щирими оплесками рівнож висловили своє захоплення. Вірш Марти Тарнавської Перше Травня", за неприсутню Галю Мельничук, продеклямувала сама п-і Луків. Його тематика — це жахлива катастрофа в Чорнобилі. Ця надзвичайно болюча трагедія не пройшла непомітно в нашій окрузі. Округа доклала всіх старань і за наполегливими і невтомними заходами нашої голови Ольги Третяк в цій справі внесено резолюцію на Конференції Стейтової Жіночої Федерації в Грейт Гордж у травні ц. р. Резолюцію було прийнято і в цій справі Округа одержала відповіді від сенатора Лянтенберґа, конгресмена Ріналдо, а копії можна було одержати при столі пресової референтки і докладно познайомитись з їхнім змістом. Багато гостей одержали ці копії.

Опісля голова Округи представила присутнім Мирославу Стахів і просила вислухати її доповідь, присвячену українській іконі. Доповідь була надзвичайно цікава і в дуже приступній формі обіймала історію развитку іконопису на Україні від самих початків християнства аж до сучасних вже змодернізованих підходів, які, однак, мають свій корінь в глибокій давнині.

Присутні з великою увагою прослухали цінну доповідь, а голова з сердечним признанням подякувала доповідачеві за труд. Доповідь повторено два рази, щоб дати можливість відвідувачам послухати її по кожній Службі Божій.

День Союзянки звичайно закінчується весело — виграшою. Кожний мав надію щось виграти: чи торта, керамічну тарілку, образи. І так в гарному настрою ми закінчили наш День Союзянки в надії зустрітись в наступному році.

Голова в немеш гарному настрої подякувала всім за участь і моральну підтримку, яка є рушійною силою заохоти до дальшої праці.

Ольга Буртик

78-ий Відділ СУА—на допомогу потребуючим

Управа 78-го Відділу СУА ім. О. Степанів у Вашінґтоні влаштувала льотерію для зібрання фондів на допомогу потребуючим, яка відбулася в неділю, 5-го жовтня ц. р. Першу нагороду—гарну вишивану подушку роботи Д. Мелех—виграла Г. Степаненко; ніжний „Краєвид з Мейну", офорт Х. Кіналь, виграла Т. Витковицька, елеґантний ручнороблений светер С. Іваськів виграла З. Луцька; дереворіз „Папороть" Якова Гніздовського—М. Демчишин; дереворіз „Пожива" Б. Божемського виграла д-р Марія Дицьо.

Управа Відділу складає щиру подяку всім, що підтримали та трудилися на користь цього виграшу на фонд суспільної опіки.

Особлива подяка належиться членкиням СУА С. Іваськів, Х. Кіналь та Д. Мелех які не жалували свого часу ані праці та подарували такі гарні мистецьки речі, щоб Відділ міг далі провадити свою харитативну діяльність.

Х. Пацлавська

П'ЯТЕРО ОСІБ, ЯКІ МАЮТЬ як американське, так і совєтське громадянство, влаштували в приватному помешканні в Москві пресову конференцію, на якій звернулися до уряду ЗСА з просьбою допомогти дістати дозвіл на повернення в З'єднані Стейти. Учасники конференції заявили, що американський Уряд нічого досі не зробив, щоб допомогти їм, а їх колективний лист президентові Р. Реґенові залишився без відповіді.

„Зустріч була..."

(Закінчення зі стор. 1)

Співаків запрошували в гості, щоб поговорити з ними, більше дізнатися про життя українців у Польщі, поділитися своїми осягами. Одним словом, „Журавлі" були надзвичайно задоволені такою теплою, щирою зустріччю. Скрізь їм говорили: „Вітаємо! Ґратулюємо! Прилітайте до нас знову!"

Надзвичайно сподобалася всім Союзівка, де гості відпочивали три дні. „Це справжня перлина!", — з захопленням говорили вони, оглядаючи будівлі, кімнати, милуючись чудовою природою. Велике враження справили на них і величаві церкви, і музеї, українські школи, велика кількість мистецьких ансамблів. Але найбільше враження на гостей справили самі господарі всього цього — українська громада, люди, які люблять і шанують рідну мову, рідну пісню, прадідівські звичаї, традиції, примножують їх, передають своїм дітям, внукам.

Цікаво було дізнатися, як сталося, що Г. Міхальскі поляк за національністю, спровадив український хор.

Виявляється, ініціятором був Михайло Івасівка, який понад 12 років знайомий з Г. Міхальским. Якось у розмові він і сказав Міхальскому: „Ви спроваджуєте поляків, а чому б вам не спровадити хоч раз українців з Польщі? Там є чудові музичні ансамблі. Взяти хоча б хор 'Журавлі', який користується великою популярністю не лише серед українців, але й серед поляків"

Хоч М. Івасівка не був „особисто знайомий" з „Журавлями", але постійно читаючи український тижневик „Наше Слово", що виходить у Варшаві, стежив за зростанням цього хору, цікавився відгуками польської преси на його виступи і вважав, що цей мистецький колектив міг би мати успіх і на американському континенті.

Ідея сподобалася Міхальскому, тому Івасівка досить швидко переконав його взятися за справу і спровадити хор. Однак дуже часто від самої ідеї до впровадження її в життя — дорога далека. Так було і цього разу. Почалися переговори, телефонічні дзвінки, поїздки до Варшави. Проблем було багато. На щастя, все закінчилося якнайкраще.

Правда, було багато скептиків, які не вірили в успіх хору. „У кожного з нас авто, на проби ми добираємося 10-15 хвилин і то зірок з неба не знімаємо. А вони розкидані по всій Польщі, рідко мають змогу збиратися. То чим вони можуть здивувати нашу публіку?" — говорили вони.

Та вже після першого концерту думки змінилися. Слава про високу виконавську майстерність „Журавлів" передавалася з уст в уста, швидко облетіла Канаду, Америку. Бажаючих потрапити на концерт було більше, ніж місць у залі. Бо не лише українці спішили на побачення з популярним ансамблем. Серед публіки було багато поляків, жидів, американців, негрів. Навіть самі хористи не сподівалися на такий успіх і до деякої міри були приємно здивовані. Адже в Канаді, Америці побувало багато відомих мистецьких колективів з різних країн, тому слухачі тут особливі, вимогливі і здивувати їх тяжко. Це добре розуміли гості і були на це приготовані.

Високу оцінку хорові дали і співробітники польської амбасади та консуляту в ЗСА і Канаді, які побували на концерті. Польський консул у Канаді навіть сказав, що польські ансамблі, які приїжджали сюди, не були прийняті так гостинно, як українці прийняли „Журавлів".

Ґратулювали за гарний виступ хору і представники Польонії, які також були захоплені високою виконавською майстерністю гостей.

— Я також задоволений, що хор „Журавлі" мав такий великий успіх. Я дуже задоволений зі співпраці з українцями і думаю, що ця моя перша співпраця з ними буде не останньою, — сказав Г. Міхальські.

Досі ансамбль побував за кордоном лише в Чехо-Словаччині і двічі в Римі. В Канаді і ЗСА „Журавлі" ще раз доказали, що вони, як писав польський музичний критик Ян Ковальскі, „є свого роду подією навіть на світову скалю".

Вечір пісні й гумору Маринців з Вотерврліті

Голова 99-го Відділу СУА у Вотерврліті Наталія Кушнір відкрила вечір пісні, сатири й гумору „Тут і там" Ганни й Зіновія Маринців для 12-го жовтня ц. р., в залі Українського Клюбу. Вона представила виконавців програми. Ганна Маринець—сопрано, родом з Ярослава, студіювала у Львові спів в Музичному інституті, співала у львівських театрах. Поет, гуморист і співак-баритон Зіновій, родом з села Соколя, повіт Буськ біля Львова, студіював у Львові спів, літературу й українську мову, часто виступав з веселим репертуаром. Від чотирьох літ проживають у Чикаґо, бо його батько з цього міста їх спровадив. Обоє—мистці високої кляси, у програмі мають пісні й гумор сучасної України.

Зіновій Маринець на вступі підкреслив, що вони обоє „Ластівки з України", що привезли з собою подих рідної землі, землі Шевченка, Франка і Лесі Українки. Він почав патріотичними поемами із серії „там". Поема про князя Святослава", „Безкрилий птах" про УПА й інші. Потім перейшов на „сміхомовки" Степана Руданського. Маринці прекрасно виконали дует „Лелеченьки", слова Павличка, муз. О. Білаша. Потім Зіновій розповідав сатири й гумарески сучасного гумориста Павла Глазового.

Присутні, що заповнили залю, оплескували кожну гумореску, була загальна веселість, сміх по кожній точці програми незвичайно здібного мистця слова Зіновія, що зумів передати по-мистецьки головну точку кожної анекдоти.

Співачка Ганна, що володіє милозвучним драматичним сопраном, проспівала баляду „Мальви" В. Івасюка, арію Франчески з фільму „Ромео і Франческа", і веселу народну українську пісню „Спать мені не хочеться", за що була нагороджена довготривалими оплесками. Зіновій виголосив при кінці сатиру на українську еміґрацію „Кривомовці", де в кожному реченні є американські слова. Він закінчив її докором: „Чому ми так свою мову „зміксували"?

Двогодинна програма пройшала серед веселої атмосфери, гучного сміху і довготриваючих оплесків. Такої веселої й високомистецької програми вже давно ми не чули, тому дорогих гостей почуємо знов незабаром, заявила Н. Кушнір, закриваючи цей надзвичайно успішний вечір.

Присутні розкупили багато касет з сатирами й гуморесками, що їх виголосив Зіновій Маринець. Варто, щоб наші осередки запрошували їх на мистецькі виступи.

І. Д.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

ділиться сумною вісткою з Членством Фундації, Професорами і Студентами УВУ та Українською Громадою, що в четвер, 30-го жовтня 1986 р. відійшов у Вічність у Тусон, Арізона

бл. п.

о. ЯРОСЛАВ ТРОСТЯНЕЦЬКИЙ

довголітній активний член і меценат Фундації УВУ

•

Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

•

У Світлу Пам'ять Покійного, Управа Фундації УВУ призначила в Його імені одну стипендію на літній семестер 1987 р. на студії українознавства при Українському Вільному Унівеpситеті в Мюнхені.

Управа Фундації УВУ

Об'єднання Українських Лісників й Деревників

ділиться сумною вісткою, що 6-го листопада 1986 р. відійшов у Вічність на 75-му році життя

бл. п. інж. лісник

ІВАН КОГУТ

•

Дружині й Родині висловлюємо глибокі співчуття.

Управа і Члени ОБУЛІД-у

Український Музичний Інститут Америки

ділиться з нашим Громадянством сумною вісткою, що 27-го жовтня 1986 р. відійшла у Вічність

бл. п. мґр

РОЖА ШУЛЬ

з дому Смеречинська

професор і член Ради Директорів УМІ, директор відділів УМІ в Джерзі Сиґі і Байон, автор статтей на музичні теми та книжки-підручника „Основи музичного мистецтва".

•

Родині Покійної складаємо щирі співчуття.

Президія Українського Музичного Інституту Америки

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що у суботу, 1-го листопада 1986 р., по тяжкій і довгій недузі відійшов у вічність на 70-му році життя

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

Михайло Дубецький

ПОХОРОН відбувся в дні 4-го листопада 1986 р. в Ню Гейвені, Конн.

У глибокому смутку і жалю:
дружина — ТАНЯ
сини —
ЯРОСЛАВ з дружиною
РОМАН з дружиною і синочком
сестра — НАСТЯ з синами в Канаді
сестри —
ПАРАСКА
ВАСИЛИНА з родиною
та ближча і дальша Родина в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Післяконґресові...

(Закінчення зі стор. 2)

перший раз за останніх 40 років на конґресі не було жадного федерального міністра. Мало того, кажуть, що міністер здоров'я і суспільної опіки, Джейк Епп, який під час конґресу був в тому самому готелі, відмовився стрінутись з українцями.

Немає сумніву, що канадські українці інтерпретуватимуть таку поведінку з боку прем'єра і його міністрів неґативно. Підозріння, що уряд трактує українську групу з упередженням і байдужістю не є зовсім безпідставне. Щобільше, багато українців добачують в настанові канадського уряду зловіщу інтриґу навіть там, де її в дійсності немає. Але їм не можна дивуватися. За останні роки українці, як на рідних землях, так і в діяспорі, зазнали чимало болючих ударів і то часто з боків зовсім несподіваних. Прикладом є масові арешти невинних людей в Україні, вбивства українських патріотів у концентраційних таборах ҐУЛаґу, нагінка на українців в ЗСА та інших країнах вільного світу на підставі фальшивих інформацій, і, врешті, жахлива катастрофа в Чорнобилі. Все це причинилось до того, що наш нарід починає дивуватись, чому якраз на нього спадають усі ці жахіття.

Українці в Канаді мають право очікувати від свого уряду більше зрозуміння і більше позитивної уваги ніж те, що вони сьогодні отримують. Нехай уряд не забуває, що українська етнічна група була рушійною силою, яка заставила уряд П'єра Трудо змінити свою політику двокультурности на політику багатокультурности. Українська група ще напевно відіграє немалу ролю в політичному і культурному житті цієї країни.

Новий провід Комітету Українців Канади повинен при першій нагоді поставити перед урядом Малруні конкретні вимоги, які характеризують українське становище. Одною з найголовніших точок повинна бути справа призначення нового сенатора з провінції Манітоби. Немає найменшої причини, чому прем'єр Малруні не мав би назначити на місце покійного сенатора Юзика канадця українського походження. Якщо прем'єр Малруні зіґнорує українські вимоги і очікування, він може причинитися до того, що льояльність, з якою вони підтримували його партію протягом багатьох років, відвернеться від консерватистів і шукатиме партію, яка буде більш сприятливою до українських аспірацій.

Харків...

(Закінчення зі стор. 2)

заводу. Люди почали туди заходити, щоб подивитись, що сталось з жидами. Там була гора трупів. Видно, що не так давно їх забили, — вони не були поховані, просто лежали всі забиті...

Незадовго після того Харків знову відбили німці. Знову німецька влада пробула там декілька місяців. Скільки — не пам'ятаю. Та знаю, що досить скоро після того фронт почав котитись бистро на захід. Почалась німецька програна. Тоді я з дітьми, як і багато інших, подались на захід, та з усякими численними пригодами опинилась в Німеччині.

Вже будучи в Німеччині, я почула про ще один неймовірний злочин німців, який впав на наших харків'ян. Про це розповіла мені моя дальша родичка, яка тоді теж була в Німеччині. Одна харків'янка опинилась з родиною в якомусь переходовому таборі (чи щось в тім роді). Її 12-літнього сина покликали німці щось їм помагати. (Тут додам, що в тому часі, де б то не було, зокрема в таких таборах — майже нічого не давали їсти). Цьому хлопчикові німець наказав розділювати шоколядки для німців (які там працювали). Одна шоколядка залишилась і хлопчик не витримав і її з'їв. Прийшов німець, почав рахувати. „А де ж ще одна? Ти з'їв! За це будеш розстріляний!" Прибігла якось мати. Хлопчик кинувся до матері, просив, казав, що більше не буде. Мати кинулась — благала, просила... І не помогло, — хлопчика на очах матері розстріляли. Я тут рішила згадати про це неймовірно страшну подію, — нехай жертви цієї невинної дитини, забитої на очах матері, — пригадає тим, що вже призабули, а то й не знали до чого доходила німецька жорстокість.

Пишу цей спогад, бо думаю, що слід нам знати і пам'ятати про численні жертви, які згинули так жахливо трагічно в наслідок німецького нацистського терору. Скільки згинуло тоді по всій Україні наших людей, скільки закатовано... Ми не маємо морального права про них забути.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МЕРІ МАРЧИЩИН, член УНС Відд. 145-го ім. Св. Марії в Алтуна, Па., померла 18-го жовтня 1985 року. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку сина Михайла, доньок Анну Функ і Маргарету Віпонд. Похорон відбувся 20-го жовтня 1985 року на цвинтарі Св. Марії в Алтуна, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Летанич, секр.

МАРІЯ МАЛООК, член УНС Відд. 301-го ім. Д. Вітовського в Чикаґо, Ілл., померла 23-го липня 1986 року на 17-му році життя в автовому випадку. Нар. 1969 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку батьків, Анну і Григорія, сестер — Віру, Зіну та Ніну з чоловіком та дітьми, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 28-го липня 1986 року на цвинтарі Елмвуд, в Елмвуді, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Врублівський, секр.

МЕТРО МАРШАЛ ВІТ, член УНС Відд. 481-го ім. Івана Франка в Карнеґі, Па., помер 12-го вересня 1986 року на 72-му році життя. Нар. 23-го жовтня 1913 року в Карнргі, Па. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку сестер Марлін і Софію; братів Петра, Йосифа і Івана. Похорон відбувся 15-го вересня 1986 року на цвинтарі Мавнт Олівет в Скатт, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Г. Возняк, секр.

МАРІЯ КИСІЛЬ, член УНС Відд. 341-го ім. Ю. Головінського у Віндзорі, Онт., померла 7-го серпня 1986 року на 80-му році життя. Нар. 1906 року в Туринці, пов. Жовква, Зах. Україна. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку сина Василя з дружиною Марусею і дітьми: Патрикісю, Робертом і Линдою; сина Івана з дружиною Анною і дітьми: Ґеррі, Вейн і Доналд. Залишила теж семеро внуків. Похорон відбувся 9-го серпня 1986 року на цвинтарі св. Альфонса у Віндзорі, Онт., Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Літинський, секр.

МИКОЛА ВАСИЛЮК, член-основник і довголітній секретар 353-го Відд. УНС Т-ва „Запорозька Січ" у Ню Бранcвику, Н.Дж., помер 17-го жовтня 1986 року на 96-му році життя. Нар. 1890 року в Україні. Членом УНС став 1929 року. Залишив у смутку сина Степана, дочок Марію Дан і Ольгу Семчишин, двох внуків і одного правнука. Похорон відбувся 22-го вересня 1986 року на цвинтарі св. Петра в Ню Бранcвику, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Рінник, секр.

АННА ДМИТРУШ, член УНС Відд. 83-го ім. Івана Франка Філядельфія, Па., померла 17-го вересня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 15-го березня 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку сина Івана, братів Івана Степана і Богдана і внучок Линн і Лорі. Похорон відбувся 22-го вересня 1986 року на цвинтарі Мілерсвилл Меноніте в Ланкастер, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

А. Кушнір, секр.

ІВАН МАРЦІНИСЬКИЙ, член УНС Відд. 247-го ім. св. Івана Хрестителя у Вилмінґтоні, Дел., помер 5-го вересня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 27-го травня 1918 року, у Вилмінґтоні, Дел. Членом УНС став 1937 року. Залив у смутку тата Михайла, брата Юрія і сестру Розу. Похорон відбувся 8-го вересня 1986 року на цвинтарі Ґрейслон Меморіял Парк у Вилмінґтоні, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!

Л. Шеремета, секр.

МИХАЙЛО БРИК, член УНС Відд. 94-го ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш., помер 24-го серпня 1986 року на 64-му році життя. Нар. 24-го серпня 1922 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Лілліяну. Похорон відбувся 26-го серпня 1986 року на цвинтарі Форест Лон в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Татарський, секр.

ІВАН ЗВАРИЧ, член УНС Відд. 287-го Т-во „Синів України" в Джерзі Сиτі, Н.Дж., помер 28-го вересня 1986 року на 72-му році життя. Нар. 8-го березня 1914 року у Бетлеґемі, Па. Членом УНС став 1934 року. Залишив у смутку дружину Емілію. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Марії в Седдл Брук, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Б. Ясінський, секр.

МАРІЯ ПАРАЩУК, член УНС Відд. 387-го Т-ва „Любов" у Віллімантику, Конн., померла 16-го серпня 1986 року на 93-му році життя. Нар. 1893 року в селі Іщків, Україна. Членом УНС стала 1958 року. Залишила у смутку сина Михайла, та ближчу й дальшу родину. Похорон відбувся 18-го серпня 1986 року на цвинтарі Св. Марії в Колчестері, Конн.

Вічна Її Пам'ять!

І. Олійник, секр.

ДМИТРО БАЗІР, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Й., помер 30-го серпня 1986 року на 90-му році життя. Нар. 1896 року в Україні. Членом УНС став 1915 року. Залишив у смутку сина Івана. Похорон відбувся 2-го вересня 1986 року на цвинтарі св. Бонавентури в Олеан, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Гнатик, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го ЛИСТОПАДА 1986 р.

Ньюарк-Ірвінґтон, Н. Дж. Місячні збори 5-ва св. Івана Хрестителя 76-ий Відд., о год. 10:30 рано в залі УКЦеркви при Санфорд Авеню. Проситься членів прибути та вирівняти залеглі вкладки. — Юлія Демчук, секр.